

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๒

สุคติ-ทุคติ

ต่อไปนี้มันจะเทศน์ไม่ได้ ก็เหมือนรถนั้นละ ออกมาจากอุโมงค์ใหม่ ๆ นี้ โถ วิ่งเท่าไรวิ่งไปเถอะ พอซากรุดเข้าไปมาก ๆ แล้วที่นี้ขับไปสัก ๓ ชั่วโมง กลับมานี้เข้าอุโมงค์ ๓ เดือนก็ไม่ออก เพราะเครื่องมันเริ่มไปเกแล้ว นี่ก็เหมือนกันความจำเสื่อมมาก การเทศน์ไม่เอาชั้นนี้ใช้จะเอาอะไรใช้ ชั้นนี้เป็นเครื่องมือทั้งหมดสำหรับการเทศน์ มีแต่จิตล้วน ๆ แสดงออกไม่ได้ ต้องอาศัยอาการของจิตออก อาการก็ต้องออกตามอวัยวะตามชั้น ๕ เช่นอย่างเสียงออกจากความจำ ความปรุง ความปรุงก็สังขาร ความจำก็สัญญา เหล่านี้ออกมาพร้อม ๆ กัน

ถ้าสมมุติว่าสัญญาขาดไปนี่ก็จำไม่ได้ ไม่ทราบว่าจะเทศน์อะไรต่ออะไร มันเริ่มแล้วนี่ ต่อไปนี้เทศน์ถึงนโมฯ ไม่มีที่ไปเพราะจำไม่ได้ ก็จะตั้งแต่นโมฯ ทั้งวันจะว่าใจความจำมันเสื่อม ตั้งมาแล้วนี้กว่าไม่ได้ตั้ง เลยจะว่าแต่นโมฯ ทั้งวัน ผู้ฟังก็จะฟังแต่นโมฯ มันจะเป็นแล้วนะเดี๋ยวนี้

เพราะฉะนั้นพอตอนเทศน์ได้นี่จึงเทศน์เสีย ต่อจากนั้นไปจะเทศน์ไม่ได้แล้ว และพระที่จะเทศน์แบบเรานี่ไม่ค่อยมีด้วยนะ นี่เป็นพระผีบ้าเข้าใจหรือเปล่าละ ท่านเหล่านั้นท่านไม่เป็นบ้าจึงไม่เหมือนเรา หูฟังเราเทศน์ก็ต้องเป็นหูบ้าถึงมาฟังกันได้ หูดีฟังไม่ได้ละ ต้องหูอย่างนั้นถึงจะฟังได้ ใครเข้ามาวัดป่าบ้านตาดเป็นหูบ้าไปหมดแหละ เข้าใจหรือเปล่าละ

คนอื่นพระอื่นไปฟังที่ท่านเทศน์อย่างไร เหมือนเราที่ท่านไม่ค่อยเทศน์หนึ่งไม่เทศน์หนึ่ง แต่เรานี่เทศน์ ถึงวาระที่จะเอาแล้วผึ้งเลยเซียว กิเลสอยู่ตรงไหนเข้าตรงนั้นแหละ กิเลสขุมตรงไหนเข้าตรงนั้น ฟังกิเลสตรงนั้นแหละ กิเลสอยู่ได้เราทำไมเข้าไม่ได้ กิเลสเข้าได้ทำไมธรรมะเข้าไม่ได้ ที่นี้สกปรกทำไมน้ำสะอาดเข้าไม่ได้ มันก็เลอะละซีไซ้ใหม่ สกปรกตรงไหนน้ำสะอาดต้องสะอาดเข้าไป ๆ ตรงนั้นให้สะอาดนี่กิเลสอยู่ตรงไหนสกปรกตรงนั้น ธรรมะเข้าไม่ได้ก็หมด ธรรมะเข้าได้อยู่แสดงว่าสิ่งนั้นยังมีสาระ หัวใจคนถ้ายังยอมรับความจริงอยู่แสดงว่ายังมีสาระอยู่ ถ้าไม่รับความจริงแล้วหมดคุณค่า

เพียงมนุษย์เฉย ๆ อย่าเอามาพูด ใครตั้งก็ได้ ตั้งถึงชั้นพรหมก็ได้ แต่มนุษย์มันหาคุณค่าไม่ได้นะซี จึงว่าต่อไปนี้จะไม่มีใครเทศน์ละ เพราะเราเทศน์ไม่ได้แล้ว ผู้

ที่จะเทศน์แบบบ้า ๆ อย่างเรานี้ไม่มีละนะ เฉพาะเราเข้าได้ทุกอย่างเทศน์ได้ทุกอย่าง ถ้าว่าจะเอาแล้วเอาเลย เพราะธรรมะเหนือโลกนี้ ยกธรรมะขึ้นแล้วจะไปไหน นับทำว มหาพรหมมานี้กราบธรรมทั้งนั้น ธรรมเข้าไม่ได้ธรรมไปไม่ได้โลกนี้หมดคุณค่าแล้ว หมดสาระแล้ว

ถ้าโลกยังมีคุณค่ายังยอมรับความจริงอยู่ ธรรมเข้าได้หมด เพราะกิเลสมันอยู่ ได้หมด ทำไมธรรมเข้าไม่ได้ อยู่ไม่ได้ ชำระกันไม่ได้ แก่กันไม่ได้ เพราะธรรมะทั้งหมดนี้เข้าแก่กิเลสทั้งนั้นไม่ใช่เข้าไปทำลายคน จะเผ็ดร้อนขนาดไหนก็ตามเป็นการ ทำลายกิเลส แต่กิเลสอยู่กับคนจึงต้องกระเทือนคน

ตั้งเคยพูดแล้วนักมวยเขาต่อยกันบนเวที เขาไม่ได้ต่อยเวทีนะ แต่เวทีก็อด สะเทือนไม่ได้ใช่ไหมล่ะ นี่ก็เหมือนกัน กิเลสกับธรรมอยู่บนหัวใจอยู่ในร่างกายของเรา เวลารวมกับกิเลสพัดกันนี้ก็ต่อกระเทือนทั้งใจกระเทือนทั้งร่างกาย ไม่กระเทือนได้ยังไงเพราะพัดกันอย่างหนักนี้ เพราะเหตุนี้คนเราเวลาจะภาวนา โอ๊ย กลัวลำบาก ๆ เลยไม่ได้ต่อยกันนักมวยก็ดี เพราะกลัวแต่เวทีสะเทือนกลัวแต่เวที ถล่ม นักมวยเลยไม่ได้ต่อยกัน พัดลงไปซี เวทีจะพังก็ให้มันพังซิถ้านักมวยไม่พัง อันนี้ก็พัดกันลงไปซี กิเลสไม่พังธรรมะจะพังก็ให้เห็นกันซี อย่างนั้นถึงจะได้เห็นความ แพ้ความชนะกันละตรงนั้น

นี่ก็เหมือนกันเวลาพัดกับกิเลสก็ต้องเอาอย่างนั้น กิเลสตัวหนักมีตัวเบา มี ตัว เต็ดตัวเฉียบขาดมี ธรรมะไม่มีประเภทนี้เข้าระงับกันไม่ได้ ธรรมะต้องมีหลาย ประเภท ให้พากันจำเอา ที่เคยพูดเสมอว่ามัชฌิมาปฏิปทาหนทางสายกลาง คือความ พอดีนั่นเอง ถ้าไม่พอดีกันแล้ว ระหว่างกิเลสกับธรรมแก่กันไม่ตก อย่างกิเลสสูงกว่า ธรรมะแก่ไม่ตก ธรรมะต้องให้สูงกว่ากิเลส หรืออย่างน้อยเสมอกันจึงพอพัดกันได้ เพื่อจะก้าวขึ้นสู่ชัยชนะด้วยธรรมะที่เหนือกว่าอีก ถ้าธรรมอ่อนกว่าแล้วสู้กิเลสไม่ได้

พวกเรานี้อย่างน้อยเป็นพวกธรรมอ่อน มากกว่านั้นก็พวกธรรมเปิง เข้าใจ ไหมธรรมเปิง เปิงคือเลิกไปเลย สู้กิเลสไม่ได้วิ่งราบเลย สู้กิเลสไม่ได้วิ่งราบเลย เหมือนไอ้บักเรา (สุนัขที่เลี้ยงไว้ในวัด) เมื่อวานนี้กลัวเสือวิ่งราบเลย คือเราอยาก ทราบว่าหมาเหล่านี้ มันรู้จักเสือไหม ก็เอาหนังเสือมา เรียกหมามาหมดเลย เพราะ หมาเหล่านี้รู้สัญญาณที่เราเรียก พอเป่าวี๊ดนี้อยู่ที่ไหนก็วิ่งปุบปับ ๆ เข้าหาเจ้าของ พี่เลย

พอมานี้ก็เอาหนังเสือใส่เลยที่นี้ พอเอาหนังเสือใส่ปกคลุมหัวมันก็เฉย ทั้ง ๕ ตัวเฉยเหมือนไม่รู้เรื่องอะไรเลย มีอยู่ตัวหนึ่งชื่อไอ้อ้วนนี่สู๊ ทั้งจะถอยทั้งจะกัด เผลอ

ไม่ได้เป็นเข้ากัด ไขมันี่เสีย พอกัดได้ตรงไหนเป็นกัดตรงนั้น แล้วทั้งหลบทั้งกัด ไขมันี่ยังมีท่าหน้อย ไขมันี่วิ่งราบเลย ตอนนี้อยุดแล้วยังก็ไม่รู้ ไปหาดูชิมันวิ่งแต่วานนี้ วิ่งเพราะกลัวจริง ๆ นี่ก็น่าจะพูดว่ามันกลับไม่ได้แล้ว ชีมันก็หมด เข้าใจไหมชีหมด คือทะลักออกหมดเลย ตัวนี้กลัวมาก ตัวนี้รู้จักเสีย

ไขมันี่อ้วนคงรู้จักเสียจึงได้มีการต่อสู้ ขยับหนังเสียปั้มมันหลบปั้มทางนี้ กัดทางนี้ ใส่ทางนี้มันหลบทางนี้ กัดทางนั้น ไขมันี่เอาตีเมื่อวานนี้สู้กับเสีย มีตัวหนึ่งวิ่งเปิงเลย อีก ๕ ตัวนั้นเอาหนังเสียครอบหัวมันก็เฉย มันไม่รู้จักเสียจริง ๆ นะ เอาหนังเสียไปครอบหัวยังนอนเฉย นอนสบายอยู่ จนเราเอาหนังเสียตีหัวมัน มันไม่รู้จักเสียรู้กึ่งรู้หน้า ได้เอาหนังเสียตีหัวมันวานนี้ มันยังหมอบเฉยอยู่อีก พุทโธ่ มันยังเก่งกว่ากุนะ กูยังกลัวเสีย มันไม่ยักกลัว

พวกเรานี้มันพวกหมาไม่รู้จักเสียเข้าใจไหม เอาตรงนี้ที่นี้ละ คือกิเลสตีเท่าไรก็หมอบเฉย ได้ยินแต่เสียงครอก ๆ สบายอยู่เลย พวกเรานี้พวกไม่รู้จักเสีย จนเอาหนังเสียตียังเฉยอีก แน่ะฟังซิ ตัวหนึ่งรู้ นั่นก็รู้กินไปวิ่งราบเลยนะ อ้อย ไม่ฟังใครเลย ใครจะไปจับไม่ได้วิ่งใหญ่เลย ฟุง ๆ นั่นก็กลัวเกินไป ให้มันพอดีขนาดไขมันี่อ้วนชิ ไขมันี่อ้วนยังหลบทางนี้กัดทางนี้กัดทางนี้ เรียกว่าถึงมีท่าต่อสู้ แต่พวกเราไม่มีละชิทางหลบกัดนะ มีแต่ให้กิเลสฟาดเอาจนได้ยินเสียงดังครอก ๆ ๆ จึงว่าพวกเราเป็นพวกหมาไม่รู้จักเสีย เอามาเทียบกันชิ คนไม่รู้กิเลสว่าเป็นภัยเป็นอย่งนั้นพิจารณาเอา ก็เหมือนกับเอาหนังเสียมาครอบหัวก็ยั้งเฉย เอาหนังเสียมาตีหัวก็ยั้งเฉย

คนไม่รู้จักกิเลสว่าเป็นภัยก็เป็นอย่งนั้น ต่างคนต่างส่งเสริม ต่างคนต่างสั่งสมกันขึ้น มีแต่เรื่องของกิเลส แล้วก็ป็นไฟเป็นไฟไปหมดทั้งบ้านทั้งเมืองเวลานี้ดูเอาชิ ศาสนามีค้ำอยู่ที่หัวใจตรงไหน เราอยากจะพูดว่ามันจะไม่มีค้ำละนะเดี๋ยวนี้อีกก็จะมีแต่เรื่องของกิเลสออกเพ่นพ่าน ๆ ทำงานอยู่หมดทุกแห่งทุกมุม ของการของงานของอะไร ๆ ความเคลื่อนไหวของจิตที่แสดงออก มีแต่เรื่องของกิเลสออกทำงาน

วากล่าวออกมาที่ออกมาจากกิเลส เป็นเครื่องมือของกิเลส ภายความประพฤติหน้าที่การงานทุกอย่างเต็มไปด้วยอำนาจของกิเลสทั้งนั้น กิเลสทำงานเสียหมดแล้วแหละ ๆ ๆ เราอย่าพูดแต่ชาวบ้านชาวเมืองเลย แม้ในวัดนอกวัดพระเณรหัวโล้น ๆ ก็ตามมันตีได้สบาย กิเลสตีหัวพระหัวเณร เป็นอย่งนั้นนะเดี๋ยวนี้นี้ เป็นขนาดนั้นแล้วนี่จะว่าไ

ต่างคนต่างดัน ใครก็มีแต่จะเอา ๆ สุดท้ายไม่มีใครได้ละซี อย่างนั้นละเรื่อง
กิเลสหลอกคน ใครที่จะว่าไม่เอาไม่มี มีแต่จะเอาทั้งนั้น สุดท้ายไม่ได้ มีแต่พวกมือ
เปล่า ๆ ทั้งหมด เราเห็นไหมเศรษฐกิจตายเอาอะไรไปได้ ถ้าเราหาเรื่องอูตริ ล้วน
ตายไปด้วยความอดความอยากความอดความหิวทั้งนั้น ท้องก็ว่างเปล่าไปหมด ก็คน
จะตายจะกินเข้าไปได้ยังไงใช้ไหม เอาสมบัติมากองไว้เท่าภูเขาที่แต่ไม่ได้ เอา
อาหารมาไว้กองเท่าศาลาก็กินไม่ได้ จึงว่าตายด้วยความอดอยากขาดแคลน

ไม่ว่าเศรษฐกิจไม่ว่าคนจนตาย-ตายเหมือนกันหมด แล้วได้อะไรเป็นเครื่องสม
หวังมีไหม พิจารณาซิ ธรรมพระพุทธรเจ้าดูอย่างนี้ ให้มันเห็นซิ ให้เห็นในตัวของเรา
ใจของเราถ้าห่างจากอรรถจากธรรม จะมีแต่ความหิวความโหยความกระวน
กระวาย ตายไปด้วยความทุกข์ความลำบากความทรมาน สมบัติเงินทองข้าวของ เรา
ไม่ฉลาดมันก็ทิ้งอยู่เปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ เจ้าของก็ไปจมคนเดียว ท่านจึงว่าให้
ฉลาด ๆ ในสิ่งที่จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตน

กิเลสมันเหนียวแน่นมากนะ สิ่งใดที่เราควรจะทำให้เป็นประโยชน์แก่เรา แก่
หัวใจของเรากิเลสไม่ยอม ร่างกายนี้ชั่วอายุที่เกิดขึ้นมาไปถึงวันวาระสุดท้ายคือตาย
เท่านั้นทั้งหมดแล้ว ร่างกายนี้เป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟ แดกแล้วกระจายไปตาม
ดินน้ำลมไฟของเดิมมัน ที่นี้ใจนะซีไม่ตาย เอ้า ใจไม่ตายเอาอะไรไปเป็นอาหาร เอา
อะไรเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง เมื่อไม่มีแล้วทำไง ไม่มีก็จนละซี จนเราก็กินละซี นี่ละถึง
ว่าตายด้วยความหิวความโหย ความกระวนกระวาย ความทุกข์ความลำบาก เพราะ
ไม่มีเครื่องหล่อเลี้ยงหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงต้องสอนให้มีเครื่องหล่อเลี้ยงหัวใจ

ใจไม่ตายไปข้างหน้าให้ได้เครื่องหล่อเลี้ยงเจ้าของไปด้วยซิ สมบัติเงินทอง
ข้าวของแปรสภาพให้เป็นบุญเป็นกุศล เป็นได้ อันนี้เอาไว้สำหรับร่างกาย อันนี้เอาไว้
สำหรับทำประโยชน์ในหัวใจของเรา ต้องคิดกันอย่างนั้น ใครมีอะไรจะให้แต่กิเลส
โหยเอา ๆ มันโหยไปหมดนั่นแหละ ไม่ได้บอกทำประโยชน์แหละ ช่องเล็กช่องน้อยก็
ออกไม่ได้เพราะกิเลสมันเหนียว เหนียวจริง ๆ ดูหัวใจเจ้าของก็รู้ อย่าไปดูหัวใจคน
อื่นอันเป็นการยกโทษกัน

สิ่งเหล่านี้มีอยู่กับหัวใจของทุกคนนั่นแหละความเหนียวความแน่น พอว่าจะ
ทำบุญทำทานอย่างนี้ ตัวตระหนี่มันจะมาแล้วนะ ภาษาทางภาคอีสานเขาว่า นกขี้ดี
บินเข้ากรงแพง ทั้งขี้ดีทั้งแพงทั้งเหนียวทั้งแน่นนั่นละ เสียงดังต๊ับได้ยินใหม่ละ ที่นี้
เวลาตายก็ตายอย่างว่านั่นละ สมบัติเงินทองข้าวของมีแต่หิ้งแต่หวงเอาไว้ บทเวลาจะ
ตายแล้วเอาไปไม่ได้เลย หัวใจก็ตายด้วยความหิวโหย ร่างกายก็ตายด้วยความหิว

โหย ด้วยความว่างเปล่าจากอาหารทั้งหลาย คนจะตายกินข้าวได้เมื่อไร เมื่อกินไม่ได้
ท้องก็แห้ง หัวใจก็แห้ง เราอยากให้เป็นอย่างนั้นเธอ

หัวใจให้อิ่มหนำสำราญด้วยบุญด้วยกุศลซี่ เหมือนอย่างอุบาสกคนหนึ่งชื่อ
ธัมมิกอุบาสก มาในธรรมบท นี่ก็ทำบุญทำทานจนหัวใจเนื้อหนังเป็นบุญเป็นกุศลไป
หมด เป็นอรรดเป็นธรรมไปหมด ทีนี้เวลาจะตายก็ให้ลูกไปนิมนต์พระมาสวดมนต์
ให้ฟัง เพื่อความรื่นเริงบันเทิงในวาระสุดท้าย พอลูก ๆ ไปนิมนต์พระมา พระนั้นก็
สวดมนต์ แต่ว่าท่านเป็นพระปุถุชนไม่ใช่พระอริยะ ไม่ใช่พระที่ตาแจ่มตาสว่าง เป็น
พระปุถุชนธรรมดาเรา พอสวดมนต์ไป พวกเทวดาเอราชรถมาเกยแล้ว ทางนั้นก็มา
ๆ คนนั้นก็เชิญให้ขึ้นราชรถคันนั้น คนนี้ก็เชิญให้ขึ้นราชรถคันนี้ รถเทพรถเทวดา
เคลื่อนอยู่บนอากาศ ที่จะมารับเอาไปเป็นหมู่เป็นเพื่อนกัน

ทางอุบาสกก็กลัวว่าเทวดาเหล่านี้จะมาเป็นอันตรายแก่การฟังธรรม เวลา
กำลังฟังธรรมเพลินอยู่ จะลืมยังงไม่ทราบ เลยหลุดออกมาทางวาจาว่า เตียวให้รอ
เสียก่อน ๆ ว้างั้น บอกพวกเทพให้รอเสียก่อน คือ กลัวจะเป็นอันตรายแก่ธรรม
เวลานี้กำลังฟังพระท่านสวดมนต์ กำลังเพลินในธรรมอยู่ มองเห็นอยู่ชัด ๆ นี้ ก็ห้าม
ทางใจ แล้วเปลื้องยังงไม่ทราบ ออกมาทางวาจา บอกให้รอเสียก่อน ๆ ทีนี้พวกพระ
ทั้งหลายก็เข้าใจว่า โยมคนนั้นห้ามตัวเองว่าให้พักเสียก่อนให้รอเสียก่อนจะเป็น
อันตราย พระทั้งหลายเลยลุกจากที่ หยุดสวดแล้วก็เลยไปวัด

พระพุทธรเจ้าทรงรับสั่งว่ากลับมาทำไม ก็อุบาสกคนนั้นห้ามไม่ให้สวด เขาไม่
ได้ห้ามพวกท่านทั้งหลายนะ เขาห้ามพวกเทพทั้งหลายซึ่งเคลื่อนอยู่บนอากาศนั้น
เต็มอยู่นั้น เขาจะเอราชรถมารับ ราชรถทางนั้นก็มาทางนี้ก็มา ใครก็เชื่อเชิญให้ไป
ชั้นของตน ๆ ความหมายว้างั้น แล้วผู้ที่กำลังเพลินฟังสวดมนต์อยู่ก็กลัวจะเป็น
อันตราย เขาห้ามพวกเทพต่างหาก พระองค์ไล่พระดาบอดกลับมาอีก จึงได้กลับมา
อีก พอสวดมนต์จบลงไปแล้วก็ว่าพ่อจะไป เท่านั้นละแล้วบึ้งเลย

นี่ละหัวใจที่ชุ่มด้วยอรรดด้วยธรรมชุ่มด้วยบุญด้วยกุศล แม้จะมีชีวิตอยู่ก็ยัง
แสดงให้เห็นเต็มไปหมด ท้องฟ้าอากาศนี้เต็มไปหมดด้วยรททิพย์ที่มารอรับให้ไป
ชั้นของตน ๆ เพราะท่านผู้นี้เป็นผู้ที่ไม่จนตรอกแล้วที่จะไปชั้นไหนในบรรดาสวรรค์
คุณงามความดีเพียงพอแล้วจะไปรถคันไหนได้ทั้งนั้น ถ้าคนนี้ยังไม่สมควรแก่รถคัน
นั้น ๆ จะไม่มา นี่สมควรหมด บนอากาศนี้จะขึ้นคันไหนได้ทั้งนั้น

แต่คนนี้ก็บอกว่าเวลานี้กลัวจะเป็นอันตรายต่อการฟังธรรม เลยให้รอเสียก่อน
และออกมาทางคำพูด พระเข้าใจผิดเลยหยุดสวดแล้วก็กลับไป พระพุทธรเจ้ารับสั่งให้

กลับมาอีก โดยชี้แจงเหตุผลให้ทราบว่าพวกเทพทั้งหลายเคลื่อนอยู่บนอากาศ มีแต่
 ราชรถ รถเทพทั้งนั้นมารออุบาสกคนนี้ ไม่ใช่เขาห้ามเรา เขาห้ามพวกนั้นต่างหาก
 กลัวจะเป็นอันตรายแก่การฟังธรรมของเขา ไปให้คืนไป แล้วไล่กลับมาอีก มากี่มา
 สวดอีก

ตอนนี้เรากล่อมพูด อุบาสกถามลูกว่านี่พระคุณเจ้าไปไหน พระคุณเจ้ากลับแล้ว
 ทำไมถึงกลับเสียละ อ้าว ก็คุณพ่อห้ามตะกี้ไง โอ้ย เราไม่ได้ห้าม นี่เราห้ามพวกเทพ
 ต่างหาก ให้ไปนิมนต์ท่านมา พอติยังไม่ไปนิมนต์ทางนั้นมาแล้ว พระพุทธเจ้ารับสั่ง
 ให้มา นั่นเป็นอย่างนั้น

นี่หมายถึงว่าบุญกุศลเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจเพียงพอแล้ว รถเทพคันไหนขึ้น
 ได้หมด ควรหมัดกับคนคนนี้ คนผู้สร้างคุณงามความดีไว้เพียงพอแล้ว จะขึ้นคัน
 ไหนได้ทั้งนั้น ถ้าคนนี้ยังไม่ควรแก่รถคันใด รถคันนั้นจะไม่มา รถคันนั้นจะไม่มา อัน
 นี้มาเต็มไปหมด นี่ท่านพูดถึงเรื่องอำนาจแห่งความดี

อุบาสกคนนี้เป็นคนที่ใจบุญใจกุศลมีศีลทานตลอดเวลา จนกระทั่งเวลาจะ
 เสียชีวิตก็บอกลูกหลานพ่อจะไปละนะ ให้พากันสร้างบุญสร้างกุศลอย่าลดละอย่า
 ปล่อยอย่างวาง พ่อจะไปด้วยความสุคติ แล้วอย่าเป็นห่วงกับพ่อนะ ร่างกายนี้ทิ้งได้
 ทุกคน ฟังซิพ่อสอนลูก ร่างกายนี้ทิ้งไว้ทุกคนไม่มีใครจะเอาไปได้แหละ แต่ส่วนบุญ
 ส่วนกุศลนั้นเป็นของเรา พ่อว่าอย่างนั้นก็ไปเลย

นี่เป็น คติสวด ๆ ร้อน ๆ นะ อุบาสกคนนี้ก็ไปแล้ว รถก็รับไปแล้ว ขึ้น
 สวรรค์ไปแล้ว ท่านสอนไว้ทำไมว่าไว้ทำไม ก็ว่าให้พวกเราที่กำลังดำเนินอยู่นี้ว่าจะไป
 ทางไหน จะไปทางนรกหรือจะไปทางสวรรค์ ความหมายว่าอย่างนั้น ถ้าไปทาง
 สวรรค์ก็ให้ทำแบบที่ท่านสอนไว้นี้ แบบพาดำเนินนี้ ถ้าจะไปนรกก็ไป อันไหนชั่วอัน
 ไหนลามกให้พากันประกอบให้พากันสร้างขึ้น จะได้เผาหัวเจ้าของนั้นแหละความ
 หมายว่างั้น นี่เรื่องของใจ

ใจไม่เคยตายนะ ไม่มีจิตดวงใดตายได้เลย ตายไม่ได้ฉิบหายไม่ได้คือจิตของ
 เราแต่ละดวง เพราะฉะนั้นโลกอันนี้ถึงมากต่อมากด้วยจิตวิญญาน เพียงแค่ในวัดป่า
 บ้านตาดของเรานี้ก็มากกว่าคนทั่วโลกนี้แล้ว ฟังซิมากไหม ต่างตัวต่างดวงต่าง
 วิญญานต่างเสวยกรรมของตน เสวยกรรมอย่างละเอียดที่เป็นกายทิพย์ อย่างสัตว์
 นรกก็นี่ก็เป็นกายทิพย์อันหนึ่ง คือกายของเขาไม่สามารถมองเห็นด้วยตา นอกจากเขา
 มาแสดงเท่านั้นก็เห็นชั่วระยะที่มาแสดง ถ้าไม่แสดงแล้วก็เสวยกรรมอยู่ตามธรรม
 ชาติของตน

เพราะฉะนั้น จิตวิญญาณเพียงอยู่ในวัดป่าบ้านตาดนี้ก็เต็มไปหมดแล้วแหละ คนในโลกเราสู้ไม่ได้ ไม่มากกว่าอันนี้ อันนี้มากกว่านั้นอีกหลายเท่า เพราะใจไม่ตาย แต่สวดยกรรมของตัวอยู่อย่างนี้ พวกทำกรรมที่ควรจะลงนรกหลุมไหน ๆ นี้ กรรมจะจัดให้พอดี ๆ ถึงจะแน่นขนาดไหนก็แน่นเถอะนรกไม่เจ็บไม่ปวด นรกไม่เป็นทุกข์ คนผู้ไปตกนรกแอดั้นั้นละมันเป็นทุกข์ เป็นอย่างนั้นนะ

ที่นี้พวกที่ไปเป็นเทพก็เหมือนกัน สวรรค์ชั้นไหนที่เต็มไปด้วยเทพก็มี คนบุญก็มีมากนี้ ไม่ว่าสวรรค์ไม่ว่าชั้นพรหม นี้เป็นที่สำหรับบรรจุกุณดีทั้งนั้น ๆ นรกทุกหลุมถึง ๒๕ หลุมถ้าจำไม่ผิดนะ หลุมหนึ่ง ๆ เรียงเป็นลำดับลาดาลงไปตามกรรมของผู้ทำ ถ้าจมนิดก็ได้แก่พวกที่ทำอนันตริยกรรม ๕ อนันตริยกรรมแปลว่า กรรมที่หนักที่สุด ทหารหว่างไม่ได้เลย มี ๕ ด้วยกัน ๑)ฆ่าบิดา ๒)ฆ่ามารดา ๓)ฆ่าพระอรหันต์ ๔)ทำร้ายพระพุทธเจ้าแม้จะยังไม่ตายก็ตาม เพียงโลหิตห่อ ภาษาของเราเรียกว่าห่อเลือด เท่านั้นก็ตาม ๕)ทำสังฆเภทคือยุยงส่งเสริมทำพระให้แตกร้างจากกัน

๕ ประการนี้ท่านบอกว่า ถ้าหากว่ายังมีชีวิตยังมีสติอยู่บ้าง ห้ามเป็นอันขาดอย่าแตะ กรรม ๕ ประการนี้หนักมากที่สุด คือถ้ายังมีสติระลึกได้อยู่ว่าเป็นคือ พ่อเรานี้คือแม่เราเป็นต้น อย่าแตะเป็นอันขาดเป็นกรรมหนักที่สุด และท่านเหล่านี้ก็มีคุณมากที่สุดต่อเราด้วย กรรมถ้าเราไปทำผิดก็มากที่สุดหนักที่สุดแก่เราด้วย พวกนี้ละเป็นพวกที่ลงไปอยู่ในนรกหลุมที่ต่ำสุดลึกที่สุด ตั้งแต่ยังไม่ถึงนั้นก็ตามเพียงความประพฤติกามเมสุ มิจฉาจาร ยกตัวอย่างให้เห็นเลยเพราะเรื่องเป็นมาแล้ว ทำไมพูดเรื่องของมันที่เป็นมาแล้วไม่ได้ เพื่อจะแก้จะไขกัน

พวกนี้เป็นพวกเศรษฐี เศรษฐีมีเงินมีทองมากถ้าไม่มีธรรมะแล้วลืมหิ้ว และพวกนี้ก็คือพวกลืมหิ้ว มีเงินมีทองข้าวของแล้วไปจ้างไปอะไรทุกประเภทวางั้นเถอะนะ คนทำไมเขาจะไม่ต้องการเงิน จ้างที่ไหนก็ได้ซีเงิน นี้ละทำความเสียหายแก่ตน ไม่ว่าลูกใครเมียใครไปเอาหมดเลย ที่นี้มันทำลายจิตใจของคนขนาดไหน

ผู้ใครเมียใครใครไม่รัก ไปทำลายเมียเขาไปทำลายผู้เขา นั่นคือไปทำลายจิตใจของเขา จะหนักมากขนาดไหน แล้วผู้คนนี่เมียคนนี้ก็ทำลาย คนนั้นก็ทำลาย ๆ ทำลายไปหมด ต่างคนต่างทำลายอย่างนี้ต่างคนจึงต่างเจ็บต่างแสบ ความเจ็บความแสบทั้งหมดรวมเข้ามาหาผู้ที่ทำนี้ทั้งหมด เพราะนี่เป็นผู้ทำเป็นผู้สร้างกรรม กรรมจะไปไหนก็มาหาผู้นี้ทั้งนั้น

ที่นี้เวลาตายแล้ว เราจะยกตัวอย่างให้ฟังนะ ที่เคยกล่าวคาถาย่อ ๆ ทู สะ นะ โส. นี่เป็นภาษาย่อ ภาษายาว ๆ คือ

ทุชชีวิตมชีวิมหา เยล โน น ททามห เส
วิชชมานesu โภเคสุ ทิปี นากมท อตตโนติ

พวกเราทั้งหลายเหล่าใดในเมื่อยังมีโรคทรัพย์อยู่ก็ไม่ได้ทำบุญให้ทาน ไม่ได้ทำที่ฟังแก้ตน พวกเราทั้งหลายเหล่านั้นจัดว่าเป็นผู้มีชีวิตอันชั่วช้าลามกที่สุด สะ นี้ หมายถึง

สญฺฐี วสุสทสุสานิ ปริปุณฺณานิ สพฺพโส
นิริเย ปจฺจมานานํ กทา อนฺโต ภวิสฺสติ

เมื่อพวกเราทั้งหลายถูกไฟไหม้อยู่ในนรกตั้ง ๖ หมื่นปีบริบูรณ์ เมื่อไรที่สุดแห่งทุกข์เหล่านี้จะปรากฏแก่ พวกเรา นะ คือว่า

นตฺถิ อนฺโต กุโต อนฺโต น อนฺโต ปฏฺิทิสฺสติ
ตทา ทิ ปกตํ ปาปํ มม ตฺยฺหฺลฺลจฺ มารีสาติ

ดูก่อนท่านผู้รทุกข์ทั้งหลาย ที่สุดแห่งทุกข์ของเรานั้นย่อมไม่มี ที่สุดแห่งทุกข์นี้จะมีมาจากที่ไหน เพราะว่ากรรมชั่วช้าลามกเหล่านั้น พวกเราและท่านทั้งหลายได้ทำไว้เต็มที่แล้ว โส. คือ

โสหํ ญฺน อิตฺต คนฺตฺวา โยนี ลทฺธาน มานุสฺสี
วทญฺญู สีสสมฺปนฺโน กาทามิ กุสลํ พหฺนฺติ

เรานั้นเมื่อได้พ้นจากนรกนี้แล้วจะเป็นผู้ไม่ประมาท เป็นผู้มีปัญญา ถึงพร้อมด้วยศีลด้วยทาน จะกระทำกุศลให้มากมุนแน่นอน

ในเวลากล่าวคาถานั้นต่างมีความรื่นเริง เหมือนกับว่าจะได้พ้นจากนรกในวันพรุ่งนี้ ทั้ง ๆ ที่ตั้ง ๖ หมื่นปี ฟังซิ มีเวลากระหยิ่ม นรกร้อนขนาดไหน พอพ้นจากนรกแล้วจะไปสร้างบุญกุศลให้เต็มความสามารถให้มากมุนที่สุดเลย แล้วกระหยิ่มในขณะนั้นครู่หนึ่ง เหมือนว่าจะได้พ้นจากนรกในวันพรุ่งนี้ นี่ละ ทู สะ นะ โส

คือ ทู นั้นหมายความว่า จะกล่าวคาถาเต็มบทเต็มบาทตามที่กล่าวตะกั๊น กล่าวไม่ทันจบ ทู ได้คำเดียวเท่านั้น คือตกนรกนะ จากผิวหม้อน้ำร้อน พุดง่าย ๆ จากผิวหม้อนึ่งไปจนกระทั่งถึงก้นหม้อนั้น ๖ หมื่นปี จึงลอยขึ้นจากก้นนั้น โผล่ขึ้นมาอีก ๖ หมื่นปี กว่าจะมาถึงผิวนี้ ๖ หมื่นปี พอมาถึงผิวนี้แล้วจะกล่าวคาถาเพียงข้อเดียวคือ ทู เท่านั้นไม่ทันจะกล่าว ทุชชีวิตมชีวิมหา.....ไม่ทัน

แต่ละคนกล่าวได้เพียงคำเดียวคือ ทู สะ นะ โส จมแล้ว ๆ เร็วขนาดไหน จะกล่าว ๔ บาท คาถาเท่านั้นไม่จบ ได้เพียง ๔ คำนี้เท่านั้นจมแล้ว ๆ นี่ก็คือพวกก่อกรรมหนัก เราจึงจะเห็นว่าเป็นของสนุกสนานรื่นเริงไม่ได้ เราอย่าเพลินกับฟินกับไฟ

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ ว่าไฟก็ไฟแท้ ๆ ร้อนก็ร้อนแท้ ๆ ไม่ใช่ไฟที่ร้อนแล้วตั้งแต่นั้นกลับนี้ เดียวนี้กลายเป็นของเย็นสบายไปแล้ว ไม่เคยมี บาปเป็นของร้อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร บุญเป็นของดีมาตั้งแต่ไหนแต่ไร และเป็นของดีมาตลอดกาลจนกระทั่งถึงบัดนี้ จึงว่า อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวลาเวลาเข้าไปทำลายได้เลย สิ่งใดที่เป็นยังงี้ก็ต้องเป็นอยู่อย่างนั้น

เพราะฉะนั้นเราจึงอย่าดี้ออย่าดำน อย่าหาญทำด้วยความทะเยอทะยาน หรือด้วยความลืมนื้อลืมตัว ด้วยความคึกคะนอง ทำลงไปเห็นว่าเป็นความสนุกสนานรื่นเริง นั้นแหละคือไฟจะเผาเรา ทู สะ นะ โส นี้กล่าวไม่จบนะ พวกไหนพวกจะกล่าว ทู สะ นะ โส จบละ ไปกันนี้ก็จงกล่าว ทู สะ นะ โส ไม่จบเช่นกัน ด้วยความเพลินกับสิ่งชั่วช้าลามกเหล่านี้ จึงพาให้เป็นเช่นนั้น

นี่ละพวกเศรษฐีที่มีเงินมาก ๆ ลืมนื้อลืมตัว ไปทำกาเมสุ มิจฉาจาร เป็นที่เด่นที่สุด พวกสกุลเศรษฐี ๔ คนท่านกล่าวไว้ในธรรมบท แล้วกรรมอันนี้แหละไปเผาพวกสกุลเศรษฐีอยู่เวลานี้ ยังกล่าวคาถานี้ไม่จบเลย เมื่อไรจะกล่าวจบ นตฺถิ อนฺโต...ที่สุดแห่งทุกขีในนรกนี้เมื่อไรจะปรากฏแก่พวกเรา ไม่ปรากฏว้างั้นเลย เพราะกรรมชั่วอันนั้น ๆ เพราะเราและท่านได้ทำไว้แล้วอย่างมากมาย จะไปสิ้นสุดได้อย่างไร นั่นคำแปลแล้ว

ถึงอย่างนั้นก็ตามยังมีความหวังว่า เมื่อเราพ้นจากนรกนี้แล้ว เราจะเป็นผู้ไม่ประมาท จะเป็นผู้มีปัญญา สร้างบุญกุศลให้มากมุนอย่างแน่นอน และกระหึ่มในความคิดของตน เหมือนกับว่าจะได้พ้นจากนรกในวันพรุ่งนี้ ทั้งที่ตั้งแต่ตกนรกอยู่นั้นก็ ๖ หมื่นปี ขึ้นมา ๖ หมื่นปี ลงไป ๖ หมื่นปี หมุนอยู่อย่างนี้ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น จบนะ ยังจะหมุนอยู่อีกเท่าไรนะฟังซิ น่ากลัวไหม

เราลองเอามือไปจีไฟดูซิ ไม่ต้องถึง ๖ หมื่นปีละ ไฟในเตาหลวงตาบัวมี จะได้ทราบว่าหลวงตาพูดโกหกหรือพูดจริง หรือไม่อย่างนั้นก็มีไม้ขีดไฟรีบไปเอามา เอาไปจี้สักคนเถอะนะเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องทัน ๕ นาทีละ พอไฟจี้เข้าไปมันจะโอย ๆ ขึ้น ไม่ถึง ๕ นาที มันก็จะตายอยู่แล้ว นั่นเห็นไหม นั่นตั้ง ๖ หมื่นปีท่านทั้งหลายฟังซิ อันนี้ไม่ถึงเพียง ๕ นาทีก็ดินล้มนดินตายกระเสือกกระสนแล้ว ไฟนิดเดียวเพียงเท่านี้ ไฟนี้ไฟในเตาไม่ใช่ไฟในนรกด้วยซ้ำ ไฟในนรกไม่ทำให้ตายด้วยนะ เผาอยู่ด้วยอำนาจแห่ง

กรรม ไม่ให้ตาย ไม่ให้เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ ถ้าไม่หมดกรรมนี้เสียก่อน จะหมุนกัน
 อยู่ นั่นละจะว่าไง แล้วพวกเราทั้งหลายหาญเระ พิจารณาวิชาจะหาญไหมหาญ

พระพุทธเจ้าผู้นำธรรมมาแสดงไว้ พระองค์เห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้วจึงนำ
 มาสอน ไม่ใช่ไม่เห็นไม่ใช่มางม ๆ เดา ๆ บาปมีเห็นแล้วถึงได้มาสอน บุญมีเห็น
 แล้วถึงมาสอน นรกมีเห็นแล้วถึงมาสอน สวรรค์ พรหมโลก นิพพานมีเห็นแล้วถึงมา
 สอน นำตั้งแต่สิ่งที่มีที่เป็นมาสอนทั่วโลกดินแดน

ธรรมะใครจะไปมากยิ่งขึ้นกว่าธรรมะพระพุทธเจ้า คือความเห็นใจ ความรู้ใจไม่
 มีใครเกินพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านี้รู้มากที่สุดไม่มีใครเกิน จึงนำมาพูดจนกระทั่ง
 วันนิพพาน ยังไม่จบในสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นมา แสดงให้โลกเห็นทั้งดีทั้งชั่วจน
 ปรีนิพพานไปเสียก่อน จากนั้นมาก็พระอรหันต์ท่าน-ท่านก็เห็น ไม่ได้เต็มร้อย
 เปอร์เซนต์ของพระพุทธเจ้าก็ตาม ท่านก็เห็น ๆ จะว่าไง ปฏิเสธได้ยังไง เพราะเห็นนี้
 เพราะรู้นี้ เพราะฉะนั้นโหวทความรู้ของท่านจึงไม่สิ้นสุดเหมือนกันกับพระพุทธเจ้า

เพราะท่านเอามาจากความรู้ความเห็น กว้างขนาดไหนที่ท่านรู้ท่านเห็น
 เพราะตาหนึ่งแจ้ง คือ ตาข้างในทิพย์เห็นทะลุไปหมด หูก็ฟังทะลุไปหมด ทุกสิ่งทุก
 อย่างเห็นทะลุไปหมด แล้วนำสิ่งที่ท่านรู้ท่านเห็นนั้นมาพูดยังไม่จบ ดีไม่ดีท่านตาย
 เสียก่อน ยังไม่จบในสิ่งที่ท่านรู้ท่านเห็นมาสอนโลกนั้นนะ ฟังซิ ไอ้เราเพียงไปบ้านนี้
 ลัม ๓ ทิศมันต่ำสะดุด เพราะความเชื่อไปไหนมั่วแต่อ้าปาก เป็นยังงั้นนะพวกเรา จึง
 เรียกว่าพวกเชื่อ จอมเชื่อ ครั้นบทธำผัวละ เบ๊ยะ ๆ ๆ ใครจะทัน ไม่ทันได้หยิกได้
 ชวนก็ช่าง เอาปากออกก่อนเลย

เอาละเท่านี้